

bojos d'estimació, cantaré un himne á la Natura, entonaré cada moment la eterna cançó del Amor... i'ns diré mil voltes que'ns estimém... qu'ens estimém molt... que'ns estimaré sempre!...

J. Recasens i Mercadé.

NOTAS DE VIATJE

Es sens dubte *San Sebastián* una de las ciutats més hermosas de la península ibérica. La seva posició topogràfica es de lo més encantador qu'hi vist en mos comptits viatges per las diferentes nacionalitats que componen l'Estat espanyol: situada en lo més esquerpat de la costa cantàbrica, disfruta d'una temperatura fins quelcom molesta per sos pacífichs habitants, puig á l' hora del sol sos raigs son tan ardents que es exposat anar pel carrer; y en cambi al cap-al-tart, á la nit, qué bé un s'hi troba en aquella amplíssima platja batejada ab l'escayent nom de *Conxa* ó bé sentat en una cadira de las del passeig del *boulevard* tot fruiting «La Bohème» ó qualsevol altre tros de partitura que, baix la batuta d'un paysá nostre, executa la notable banda de la capital de Guipúzcoa!

La presencia del Quefe del Estat dona cert caràcter á la població; y avuy ó demá qu'el Rey deixi de estiuhejarhi tindràls mateixos atractius, si bé deixará de tenir aquest tò burocràtic que fins á cert punt se'ns fa antipàtic als que lluytem per la vida. Aquesta diferenciació de classes! aquest mal entès socialisme, Sant Sebastiáns el presenta en el Gran Casino, timba ahont es tan difícil l'entrada com la sortida.

Provehida la ciutat de tranvías pera tots indrets, no hi ha cap trajecte llarg. Amples y ben arrenblerats carrers; espayosas plassas; jardins á tot arreu; cafés á cada pas. De teatres sí qu'está malament: compta ab dos, el Circo y'l Principal, y cap d'ells respón á l'altura de l'aristocràtica població. De frontons n'hi ha dos y bons.

Lo qu'es verament fantàstich, un dia de mar grossa es el balcó conegut per *rompeolas*, á la desembocadura del riu Urumea. A la dreta, avansant cap al mar, s'aixeca la montanya Ulia y á l'esquerra, la Urgell y aixís és que forma una regular badia ahont

s'hi baten las encrestadas onas al impuls del furiós nort qu'ab molta freqüència bufa per aquestas encontradas.

A lo llarch del ja citat riu s'estén el famós passeig de la Zurriola, ahont s'aixeca l'estàtua del almirall Okendo, un mari veritat, no com avuy s'istilan; pero'l més bonich dels passeigs es el de l'Aviuguda de la Llibertat que va desde'l pont de Sta. Caterina fins als jardins qu'embauman un costat de la tan anomenada Conxa, desde abont admirarem l'illa de Sta. Clara situada al entrar mateix del port; y platzajant, á ma esquerra, després de contemplar la varietat d'arquitectura qu'ens ofereixen las dotzenas d'hôtels que s'acastellan fins á Miramar ahont trobem el Palau Reyal, de gust indefinit y ahont en un de sos marlets hi oneja'l pendó morat de Castella...

El carácter dels fills d'aquesta terra es molt afable, si bé cada dia van perdent més la fisonomía qu'eis diferenciava de sos germans pamplonins y vitorians: cada dia son mes castellans, si no de cor, d'esperit.

Salvador Borrat y Soler.

Sant Sebastiá, 1904.

LA CALUMNIA

La calumnia es lo fruit dels masells d'ànima, la negació de l'innata noblesa de la bestia humana, el gastament dels cervells embotornats de meningitis no del odi que ni son dignes de sentir, sino de la ronyosa supuració que duen inoculada en llurs germens de vida miserable.

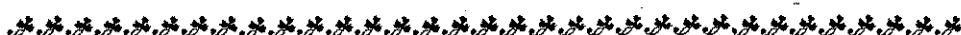
La llenyan als quatre vents á mansalva perque se escampi arreu, perque's fassi del domini públich y's comentí y's discuteixi, perque'l vols de corps que están ataleyan las carnassas socials, vianda de llurs festins, l'arrepleguin y empestin l'ambient del calumniat, ab sus emanacions mefíticas, els cor-sequi sus il·lusions en flor y'ls fassin duptar fins d'una virtut immaculada.

¡Arrera! innobles calumniadors, sers exacreables!

¡Arrera! essència de la covardia, microbis infests, fills de la putrefacció anímica!

Anònims cervells embotornats de meningitis, inmóvils fastigós.

M. Sugrañes.

Folls ⁽¹⁾

CASTELL ENRUNAT

Llá dalt, demunt d'un gegantí tossal dels ferestecs Pregaraus, jau lo castell en runes, tenint per llit els

rocs grandiosos. Quan surt el sol, sos marlets li donen lo bon die; quand sen va a la posta, desde llà dalt li fant adeu. Quand la lluna plateja ses cresteries apar un monstre de pel grisós i lluent, que ajagut s'abalteixi. Al mitj de la foscor appar un vaixell naufragat surant desfet per un mar tenebrós. A la vesprada, quand moradeja la cinglera am nuvols

(1) Del llibre en preparació "Folls"